

Men lad os haabe, det samme maa blive Tilfældet med hans Efterfølger!

I øvrigt kan jeg ikke indse, at der var nogen Nødvendighed for at faa en ny Ministerchef for at gennemføre det Forlig, som nu er forestaaende; det kunde lige saa godt have været gennemført af den forrige Ministerchef som af den nuværende. Naar vi sammenligne Tiden nu med 1901, da Venstre første Gang kom til Magten, vide vi jo, at Venstreministeriet i 1901 kaldte sig „Tillidens Ministerium“, og det gjorde det den Gang med Rette. Det blev mødt med Haab og Fortrøstning, ja, ligefrem med Begejstring, med Takketog og Takkefester o. s. v. Ser man paa det Ministerium, som nu er kommet til Roret, er Stillingen en helt anden. Her er ingen Tillid, ingen Begejstring, ingen Tro eller Fortrøstning, intet Haab til denne Regering. Det er et Ministerium, der møder Uvillie og Mistillid fra alle Sider, fra alle Partier her i Salen og alle udenfor, ja, fra visse Folk mødes det endog med ligefrem Haan. Det er et Ministerium, som kalder sig Venstre, om end Farven er noget bleg og udvisket, men som lever udelukkende paa Højres Naade, et Ministerium, som intet kan af eller ved sig selv, men er henvist til at søge sin Støtte andre Steder, nemlig hos Højre. Naar man ser, at Højre især gennem sin Presse og gennem sine Møder udtrykker sin stærke Indignation over dette Ministerium, forekommer det mig, at denne Indignation er i høj Grad forloren. Vi maa huske paa, at Højre har været Fødselshjælperne ved dette Ministeriums Dannelselse. Dette Ministerium vilde sikkert slet ikke være blevet til, dersom ikke Højre i Forvejen gennem Kulisseforhandlinger havde givet sit Tilsagn om at ville støtte det i det, som nu foreligger.

Der rettes nu rasende Angreb mod dette Ministerium og særlig mod en enkelt Mand indenfor Ministeriet, og jeg tror, at hvis Smudspresseforeningen nogetsteds har haft nogen Opgave, saa var det den at træde til ved denne Lejlighed. Men Højre har ingen som helst Ret til at være indigneret over det Ministerium, vi i Øjeblikket have. At den nuværende Forsvarsminister er naaet op til den Stilling, han beklæder, det kan han alene takke Højre for. Det var Højre, som støttede hans Mænd ved Valgene. Det gik ham ilde ved Valgene, men det vilde være gaaet ham endnu langt værre, hvis Højre ikke havde støttet ham paa de Steder, hvor han mest trængte til Hjælp. Efter

Valgene hædrede Højre ham og satte ham paa en af de mest fremskudte Tillidsposter, som Tinget har at give noget Medlem, og han vilde aldrig kunne være bleven Minister, hvis ikke Højre ogsaa her havde støttet ham. Højre har derfor ingen som helst Grund til at føle sig indigneret og tale i de Toner, hvori det taler om dette Ministerium.

Men hvis Højre virkelig har saa meget imod Forsvarsministeren, saa er det jo den letteste Sag af Verden for Højre at kunne blive ham kvit, naar de ville. Jeg ser, at Højre paatænker et Folketog til Amalienborg i den nærmeste Tid. Men hvorfor vil Højre dog gaa disse Veje, som ere unyttige, og som slet ikke ville føre til Maalet? Der er jo andre nærliggende Veje, ad hvilke Højre kan komme denne Mand til Livs. Højre behøver blot i den Sag, som ligger for, at stille sig Side om Side med Socialdemokraterne og de Radikale. Saa er der et stærkt Flertal, saaledes at dette Forslag er slaaet ned, saa er dette Ministerium styrtet, og saa er Forsvarsministeren fældet. Her har Højre en Vej, som Højre kan vandre ad, og hvor de med Vægt kunne føre et Angreb mod Forsvarsministeren.

Eller Højre kunde gøre noget andet. Der har foreligget en Indstilling fra Socialdemokraterne og det radikale Venstre om at sætte denne Mand under Rigsretstiltale. Jeg vilde anse det for heldigt, om det var sket. Jeg tror ikke, at Forsvarsministeren vilde blive dømt. Jeg tror, han vilde være gaaet frikendt ud af denne Sag. Men det vilde have været rigtigt, om det var sket, saa at han, inden han indtraadte i en ny Regering, kunde have renset sig for de stærke Beskyldninger og den grove Mistanke, som nu rettes imod ham. Men ogsaa her har Højre ikke villet være med. Jeg siger derfor: Al Højres Indignation forekommer mig at være rent og skært Skaberi.

Højre er, som vi kende det herinde, et tvetunget Parti, et Parti, som fører en Politik med dobbelt Bund. Højremændene her i Salen, som vi kende dem fra saa mange Lejligheder, ere Medlemmer af et Parti, som vi se gaar i Stykker Gang efter Gang. Vi se, hvorledes den enkelte herinde søger at vandre ad de Veje, som han finder mest tjenlige for sig og sin Politik. Vi se, hvorledes Højre kryber for Magten og bøjer sig for den ved alle Lejligheder. Men Højremænd ude i Landet ere helt andre Folk. Der findes ærlige Mennesker blandt Højres Vælgere ude